

Jonatan Vinkler

ČEŠKI BRATJE – 560 LET

II: Po Luthrovem nastopu – med reformo in politiko

Po Luthrovem nastopu 1517. so se češki bratje znašli pred dvojim pomembnim vprašanjem. Prvo je izhajalo že iz mentalne razlike med pobudami, ki so k cerkveni reformi napotile wittenberškega profesorja, in tistimi, poglavitnimi za češke reformatorje. Luther je namreč črpal iz lastne subjektivne zavesti in želje novoveškega individuuma po gotovosti odrešitve, ki da se zavoljo uklenjene volje izmika prav vsakomur, ne glede na množino in kvaliteto dobrih del posamičnika. Češki bratje pa so stavili na ideji očiščenja obstoječe cerkve; slednje da temelji na »pravilnem« branju Svetega pisma in na ponovni uveljavitvi le-tega kot edinega odločilnega vodnika za vse bitje in nehanje vseh ter vsakogar na tem svetu. Kot udje ene Kristusove splošne cerkve so se, vsakdo med njimi, poleg sedanjosti šteli za vključene tudi v celotni njeni preteklosti od apostolov preko prednikejskih očetov, sholastike, Wycleffea in Husa do sodobnosti (Molnár 1948, 15).

Vprašanje je bilo torej položeno na mentalitetno os srednji vek – novi vek oz. tradicija – novatorstvo: Ali je nosilec reforme individuum ali institucija? Poteka reforma »od zgoraj«, s ponovno prilagoditvijo cerkvene strukture Svetemu pismu, in seže šele nato do vsakega posameznega vernika, ali pa je reforma nujna posledica reformiranega posameznika?

Drugo vprašanje pa je bilo povezano z dejstvom, da po letu 1517 češki bratje niso bili več edino reformacijsko žarišče v Srednji Evropi. Zato so se morali vprašati, ali naj vztrajajo pri svojih miselnih temeljih oz. kako naj se ravnaajo do luteranskega gibanja, iz katerega utegne nast-

ti cerkev, ki bo imela v družbi znatno drugačno mesto in vpliv, kot je to veljalo za češke brate.

V Luthru so češki bratje prepoznali predvsem nadaljevalca Husovega dela (Říčan 1956, 29). S tem se je okrepila reformna smer celo v utrakvistični cerkvi, toda Lukáš Praški je do nemške reformacije zavzel obotavljivo čakajočo držo. Slednja se je kmalu izkazala za neskladno z dinamičnim dogajanjem v češki bližini, kajti Luther je s svojimi nazori in ravnanjem sprožil dialog s češkimi brati o sebi in temeljih cerkvene reforme. Luthrovo stališče, da za kristjana ni najpomembnejše vprašanje, ali se pred hostijo klanja ali ne, je bilo za brata Lukáša malikovalstvo najhujše sorte. Enako močno je češke brate vznemirjal Luthrov resoltni poudarek na »zgolj milosti«, kar da lahko škodi cerkveni disciplini. Kajpak tudi Luther ni bil brez ugovorov na račun čeških bratov. Ker brat Lukáš ni imel nobenega razumevanja za nujno potrebo duhovnikov, da bi obvladali biblične jezike, češki bratje svojih dušnih pastirjev niso pošiljali na univerzo in tako ti niso znali ne hebrejsko ne grško, še latinsko ponavadi ne. Luther jim je zato očital pomanjkanje višje izobrazbe, češki bratje pa so šele po Lukáševi smrti začeli sistematično gojiti humanistično in teološko izobrazbo lastne duhovščine, kajti spoznali so, da slednja ni v mentalni opreki s pobožnim življenjem posameznega vernika, niti s Svetim pismom harmoniziranim delovanjem češkobratskih gmajn.

Poleg omenjenega je Luther postavil vprašaj tudi ob češkobratski teologiji. Kot profesor teologije je namreč menil, da češki reformatorji svojega nauka niso formulirali dovolj jasno. Zlasti zagatno se mu je zdelo vprašanje krsta odraslih, tj. drugega krsta ob vstopu med češke brate, pa tudi za celibat češkobratskih duhovnov ni kazal nobenega razumevanja. Do izmenjave nazorov je prišlo v letih 1522–1524, in sicer tako preko odposlanstva čeških bratov v Wittenberg kot preko korespondence in tiska. Dialog je bil na obeh straneh osredotočen na argumente, toda podan je bil s prijaznostjo in obojestranskim spoštovanjem (Říčan 1956, 30, prim. Rohde 2007, 31–78). Slednje ni bilo ne za češke brate in tudi ne za Luthra, kadar je dialoškega partnerja cenil in se ni čutil napadenega – spomniti velja na dialog z Erazmom Rotterdamskim o svobodni volji –, nič prav posebnega, bilo pa je nekaj drugačnega glede na običajno prakso

tedanje dobe. Le-ta je ponavadi namesto moči argumenta raje posegala po argumentu moči, pa naj je bil ta institucionalni (npr. obtožbe zavoljo herezije, kot je bilo npr. v Reuchlinovem sporu s kölnskimi katoliškimi »magistri našimi« v letih pred nastopom Martina Luthra) ali neformalni (raba vsesplošne ironije, zasmeha, ki so si jo npr. v *Pismih mračnjakov* privoščili nemški humanisti, da bi vplivali na zgodnje »javno mnenje« v učeni republiki zoper omenjene »magistre naše«).

Po letu 1524 so stiki med češkimi brati in Luthrom oslabei. Morda je to pripisati velikim pretresom, ki jih je na Nemškem sprožila kmečka vojna (1525), zastran katere so češki bratje zmajevali z glavami nad Luthrovo ognjevito obsodbo puntarjev, misliti pa je, da so bili posredi tudi »notranji vzroki« v češkobratski cerkvi. Kajti le-ta se je morala odzvati na dotlej neznani ji vpliv cvinglijanstva ter na prekrščevalce. Ideje züriškega reformatorja so med češke brate prišle preko treh katoliških menihov, ki so zaradi lastnega luteranskega verskega nazora zbežali iz Wroclava in bili nato sprejeti med češke brate. Michael Weisse, Jan Zeising (Čížek) in Jan Mnich so namreč med češkimi brati širili Zwinglijev simbolični pogled na Gospodovo večerjo. Cerkev se je tako znašla v navzkrižnem ognju različnih reformatorskih tokov, saškega in švicarskega, posamezni njeni člani so se pridružili prekrščevalcem na Moravskem (Jan Zeising, ki je bil zato leta 1528 sežgan na grmadi v Brnu; Michael Weisse je ostal med češkimi brati in je v tridesetih letih krepko prispeval k proluteranski orientaciji češkobratske cerkve, Luther pa ga je zaradi njegovih cerkvenih pesmi, ki so izšle 1531. v Mladi Boleslavi, imenoval kar »ein trefflicher deutsche Poet«; Vinkler 2006b, 17), poleg tega pa so svojo dejavnost oživili tudi Manjši bratje.

Prvoomenjeni Michael Weisse je leta 1531 v Mladi Boleslavi izdal nemško pisani češkobratski kancional *Ein new Gesangbuchlen*, ki je ali neposredno in/ali preko nemških kancionalov, ki so jih slovenski protestanti, zlasti Trubar, jemali za besedilno in glasbeno predlogo slovenskih tiskov, vplival tudi na tekstno-glasbeno podobo pesmaric »cerkve slovenskega jezika«. Topogledno je recepcijo Weissejeve pesemske knjige beležiti najprej v *Enih duhovnih peisnih* (1563)¹ in nato v vseh kancionalih,

1 O avtorstvu pesmarice glej Vinkler 2006c, 542–49.

ki so »dedovali« besedila iz omenjene pesmarice, zlasti v Dalmatinovem *Tem celem catehismu, enih psalmih* (1584) – le-ta je hkrati tudi najrepresentativnejša (zastran tekstne podobe, pravopisa in notacije) cerkvenoglasbena izdaja slovenskih evangeličanov 16. stoletja – in kancionalu Felicijana Trubarja z istim naslovom (1595).

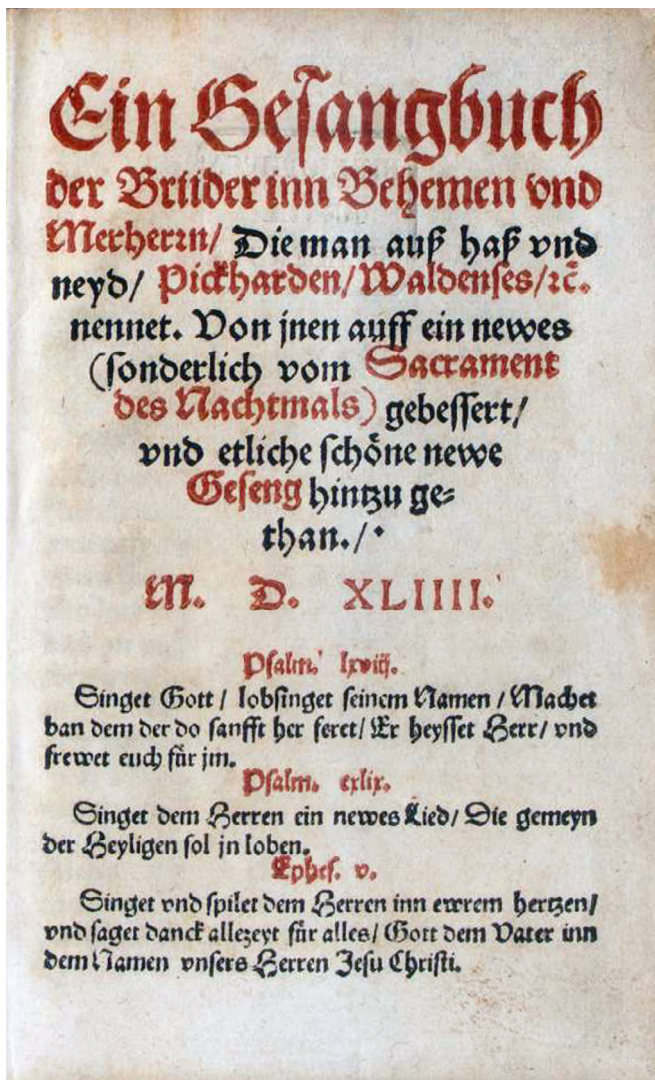
1

V *Enih duhovnih peisnih* je najti pesem *Hvalimo Boga vsaki čas* (Trubar [1563] 2016, 80–83). Gre za najzgodnejši slovenski tiskani prevod pesmi *Lob sey dem allmechtigen Gott* iz Weissejevega *Ein new Gesangbuchlen*. Dobesedni prevod pesmi v slovenščino je napravil tudi Jurij Dalmatin, in sicer pod naslovom *De adventu Domini. Pejsen od adventa*. Natisnjena je bila v Dalmatinovi pesmarici *Ta celi catehismus, eni psalmi* iz leta 1584, kjer je tudi notirana,² in v Felicijana Trubarja pesmarici z enakim naslovom (1595).

2

V isti pesmarici *Ene duhovne peisni* (1563) je natisnjena tudi pesem *Christus, naš odrešenik* (Trubar [1563] 2016, 116–19). Prapredloga je *Canticum de passione Christi* iz 13. ali 14. stoletja (Čerin 1908, 180). Na njeni podlagi je nastala nemška pesem *Christus, der uns selig macht*, ki se z notacijo nahaja najprej v kancionalu *Ein new Gesangbuchlen*. Weisse je za svojo pesmarico, ki je bila v rabi med nemško govorečimi češkimi brati, iz češčine prevedel precej pesmi, ki so bile v istem kancionalu prvič ponovno izdane leta 1544 v Nürnbergu. Njihov izdajatelj in urednik je bil znameniti škof čeških bratov Jan Roh, ki se je tudi sam trajno vpisal v češko slovstveno in kulturno zgodovino, in sicer poleg drugega s kancionalom *Písně chval božských* (1541). Preko številnih kasnejših

2 Glasbenozgodovinski in muzikološki vedi še ni uspelo ugotoviti izvora melodije pri Dalmatinu. Napev, ki ga navaja, je nastal v 15. stoletju in se je v stoletju reformacije pel na besedilo Luthrove pesmi *Gelobet siest du, Jesu Christ*, pri kateri je nemški reformator izvirni prvi kitici iz 14. stoletja dodal še kitice 2–7 (Vinkler 2006b, 88).

Naslovna stran kancionala Michaela Weisseja in Jana Roha *Ein Gesangbuch der Brüder inn Behemen vnd Merherrn, Die man auß haß vnd neyd, Pichharden, Waldenses, &c. nennet* (Nürnberg 1544).

izdaj Weissejevega kancionala je tako češkobradska češka tradicija duhovne pesmi vplivala na nemško (Čapek 1956, 205). Prevajalec v slovenščino ni znan, pesem pa je pod naslovom *Ta stari pasion: Patris sapientia* izšla tudi v *Dalmatinovem Tem celem catehismu, enih psalmih* (1584), kjer je notirana in se notacija ujema z Weissejevo, in nato še v Felicijana Trubarja pesmarici z enakim naslovom (1595).

3

Nadalje je v *Enih duhovnih peisnih* najti pesem *Bug ye en vinograd neredil* (Trubar [1563] 2016, 126–30), ki je prevod nemške pesmi *Gott hat einen Weinberg gebaut*, kot jo je najti v prvi izdaji kancionala *Ein new Gesangbuchlen*. Prevod iste predloge je objavljen tudi v Felicijana Trubarja pesmarici iz leta 1595.

4

V isti pesmarici *Ene duhovne peisni* je izdana tudi prva znana slovenska tiskana poslovenitev nemške pesmi *O ihr Christen, seht an den König und Heiland* Michaela Weisseja iz *Ein new Gesangbuchlen*, in sicer kot *O, človik, gledai večniga tvoiga kralla* (Trubar [1563] 2016, 134–44). Prevod iste predloge je objavljen tudi v Felicijana Trubarja pesmarici iz leta 1595.

5

V razdelku *Enih duhovnih peisni*, ki obsega pesmi ob pogrebu, je natisnjena pesem *Pokopaimo mi tu tellu* (Trubar [1563] 2016, 169–71). Gre za dosleden prevod protestantske pesmi *Nun lasst uns den Leib begraben*, ki ji je Martin Luther 1540. zložil zadnjo (osmo) kitico, prvih sedem pa je nastalo po latinski pesmi *Iam moesta quiesce querela*³ in po nemški pesmi *Nun lasst uns den Leib begraben* Michaela Weisseja (*Ein new Gesangbuchlen*, 1531). Sebastijana Krelja mlajši prevod iste Luthrove pe-

3 Njen avtor je rimski krščanski pesnik Avrelij Prudencij Klemens (348–405), ki ga je Luther štel za »enega najboljših in najbolj krščanskih pesnikov«.

smi je pod naslovom *Nun lasst uns den Leib begraben etc., per Krellium* najti v *Tem celem catehismu, enih psalmih* (1574), pod naslovom *Ena pogrebska pejsen, per Krellium* pa tudi v Dalmatinovem *Tem celem catehismu, enih psalmih* (1584) in v Felicijana Trubarja pesmarici z enakim naslovom (1595).

6

Previde iz Weissejevega kancionala *Ein new Gesangbuchlen* v *Enih duhovnih pejsnih* zaključuje hvalnica *Hvalite Gospudi milostiviga* (Trubar [1563] 2016, 218–19), ki je poslovenitev pesmi *Danket dem Herrn, den er ist sehr freundlich*, in sicer v tekstni podobi, kot se nahaja v drugi izdaji kancionala *Ein new Gesangbuchlen* v ediciji Jana Roha iz 1544 (Čerin 1908, 221). Isto predlogo je svobodno prepesnil tudi Jurij Dalmatin; pesem je pod naslovom *Pejsen po jedi, skuzi J. Dalmatina* objavljena v *Tem celem catehismu, enih psalmih* (1584) in Felicijana Trubarja pesmarici iz leta 1595.

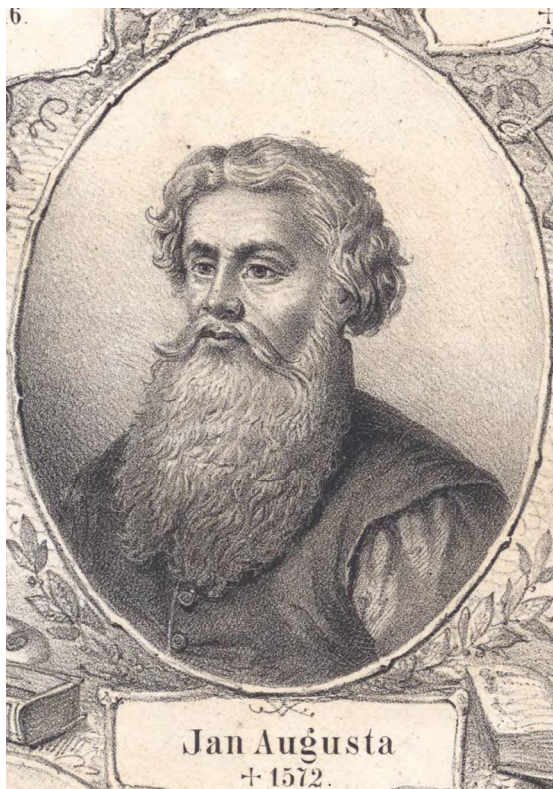
Po smrti Lukáša Praškega: prevlada proluthrovske smeri med češkimi brati

Smrt Lukáša Praškega leta 1528 je dala češkim bratom možnost, da se naslonijo na močnejšo reformirano cerkve v bližini – na luteransko na Saškem. Mesto škofa-sodnika je za Lukášem Praškim prevzel Martin Škoda, ki pa ni bil dovolj izrazita osebnost, da bi cerkev obdržal pri reformacijski smeri *sui generis*. Tako je že v dobrih treh letih po smrti L. Praškega proluteranska orientacija slavila praktično popolno zmago: Luther je med češkimi brati obveljal za učitelja, ki da so ga verniki dolžni upoštevati in poslušati, kajti na novo da je odkril pomen Svetega pisma, tega pa so češki bratje od začetka lastnega obstoja kot cerkve stavili za »jedro krščanskega nauka in življenja«. Proluteransko orientacijo je podpiral zlasti Jan Roh (Johann Horn) iz Domažlic, kasnejši

škof čeških bratov, ki je bil najprej izvoljen v svet četverice, nato pa je po M. Škodi prevzel mesto škofa-sodnika čeških bratov. Že leta 1531 je bil tako razglašen uradni odmik čeških bratov od spisov (in teologije) Lukáša Praškega, luteranski vpliv pa so pomagali krepiti tudi posamezni Luthrovi in Melancthonovi učenci med češkimi brati (npr. Beneš Bavorinský).

Poleg Michaela Weisseja, Jana Roha, Mateja (Macha) Sionskega in Martina Michalca je bila najpomembnejša osebnost tega obdobja čeških bratov Jan Avgusta (1500–1572). Ta je izhajal iz družine praških utrakvističnih klobučarjev in je ostal miselno do smrti povezan s cerkvijo svojih staršev. O le-tej je menil, da bi utegnila prav pod Luthrovim vplivom postati zares reformirana cerkev. Med češke brate je stopil leta 1524, 1529. je postal diakon in bil nato leta 1531 posvečen za duhovnika. Že leto kasneje je postal član ožjega sveta in nato leta 1537 škof, po smrti Jana Roha pa je leta 1547 zasedel mesto prvega med češkobraskimi škofi, tj. škofa-sodnika. Značilnost delovanja Jana Avguste je bila, da je ves čas gledal »preko plotov« čeških bratov in si je tako prizadeval cerkev, ki jo je v drugi polovici lastnega življenja vodil, združiti z reformnim krilom utrakvistične cerkve in tako ustvariti eno češko reformirano cerkev (Říčan 1956, 32). Kajti od Luthrovega nastopa je v češki utrakvistični cerkvi čedalje jasneje razpoznati dva tokova – staroutrakviste, ki so vztrajali pri jihlavskih kompakatih (glej Vinkler 2017, 13–16), si prizadevali za konformnost z le-temi in za kar najmanjše konflikte z rimsko cerkvijo ter tako pripoznavali tudi podrejenost utrakvistične cerkve rimski, ter novoutrakviste oz. reformno krilo utrakvistične cerkve. Slednje Luthrove reformacijske pobude pritegujejo vse močnejše, četudi še naprej vztrajajo pri očiščujočem pomenu *izpovedi vere*, čistoti *krščanskega življenja posamičnika* in potrebi vero dokazovati z *dobrimi deli*; ti elementi so bili v utrakvistični cerkvi in za Jana Avgusto poglavitni. Češka znanost topogledno upravičeno meni, da pred »Komenskym Jednota ni imela človeka, ki bi enovitost češkega protestantizma dojemal tako intenzivno kot Avgusta« (Říčan 1956, 33).

V obdobju Jana Avguste se je Luthrov vpliv na češke brate kazal predvsem skozi spremembe v teologiji, v novem razumevanju državljskih

Josef Rupert Maria Přecechtěl, *Jan Augusta, škof čeških bratov*, litografija, 1861.
https://cs.wikipedia.org/wiki/Jan_Augusta#/media/File:Jan_Augusta_1861.jpg

dolžnosti vernika in v povsem drugačnem mestu plemstva med češkimi brati, kot so ga modrokrvneži iz dežel sv. Václava imeli dotlej. Češki bratje so sprejeli Luthrov pogled *sola gratia* in *sola fide* in v svojo konfesijo kot jedro evangelija umestili odrešitev zgolj po Božji milosti in veri v Jezusa Kristusa.

Z veroizpovedno artikulacijo lastne teologije so se odzvali tudi na predložitev ausgburške veroizpovedi 1530. v Augsburgu. Zato sta Jan Roh in Jan Augusta ob pomoči Václava Mitmanka in drugih češkobrat-

CONFESSIO FI
DEI AC RELIGIONIS, BARONUM AC NOBILIVM REGNI
Bohœmiæ, Serenissimo ac Inuictissimo
Romanorum, Bohœmiæ &c. Regi,
Viennæ Austriae, sub anno Do
mini 1535 oblata .

IOANNES
HVSS.

Actorum 24.

Confiteor autem hoc tibi, quod iuxta uiam
quam uocant heresim, sic colo patriam
Deam, credens omnibus, que in lege &
Prophetis scripta sunt.

Naslovna stran dela *Confessio fidei ac religionis, Baronum ac Nobilium regni Bohoemiae, Serenissimo ac Inuictissimo Romanorum, Bohoemiae etc. Regi, Viennæ Austriae sub anno Domini 1535 oblata*. Knjigo je z lastnim predgovorom 1538. v Wittenbergu izdal Martin Luther, ponovil pa trideset let kasneje Peter Pavel Vergerij, in sicer z novim predgovorom.

skih študentov, ki so študirali na tujih univerzah, napisala konfesijo. To sta nato češka plemiča Vilém Křinecký in Jindřich Domousnický, ki sta bila češka brata, v češkem rokopisu in s podpisi 12 baronov in 33 vitezov 14. novembra 1535 na Dunaju predala kralju Ferdinandu I. Českokobratska veroizpoved je v knjižni obliki prvič izšla leto kasneje, 1536., in sicer pod naslovom *Počet z viery a z učenie křesťanského, králi jeho milosti v Vídni podaný od pánuov a rytieřstva královstvie Českého, kteříž jsu z Jednoty Bratřie zákona Kristova, léta 1535*. Od tedaj do začetka prisilne pobelogorske rekatolizacije čeških dežel po novembru 1620 je českokobratska konfesija izšla kar šestnajstkrat, v štirih jezikih (češčina, latinščina, nemščina in poljščina) in številnih redakcijah (Müller III 1931, 413–23).

Po prvi izdaji 1536. je istega leta izšla še enkrat, že leta 1538 pa z Luthrovim predgovorom v Wittenbergu, in sicer v latinskem jeziku (*Confessio fidei ac religionis, Baronum ac Nobilium regni Bohoemiae, Serenissimo ac Invictissimo Romanorum, Bohoemiae etc. Regi, Viennae Austriae sub anno Domini 1535 oblata*). Latinsko izdajo z Luthrovim predgovorom (*Praefatio doctoris Martini Lutheri in Confessionem Valdensium*) je v Tübingenu leta 1558 ponovil Peter Pavel Vergerij, ki je v knjižici pod naslovom *Testimonia* zbral tudi ekscerpte iz korespondence čeških bratov z Luthrom, Melanchthonom, Martinom Bucerjem in Wolfgangom Musculom, k češki konfesiji pa je sam napisal tudi predgovor. Nadaljnje izdaje so sledile leta 1561 (na podlagi slednje je izšel leta 1563 prevod v poljščino), 1564 (češka izdaja; le-ta je biblične citate Nove zaveze že jemala iz prevoda Jana Blahoslava, ki je kasneje predstavljal temeljni kamen *Kralicke biblije*), 1573 (Wittenberg, novi prevod v latinščino in nemščino; latinski prevod je bil delo nemškega filologa Ezroma Rüdingerja, ki je bil historiograf čeških bratov), 1574 (dve češki izdaji na podlagi zadnje redakcije latinskega besedila), 1575 (Basel, latinska izdaja), 1607 (češka izdaja s posameznimi popravki) in 1612 (Herborn, izdaja novega latinskega in nemškega prevoda češkega izvornika) (Říčan 1951, 113).

V lastno konfesijo so češki bratje zapisali naslednjo formulacijo nauka o opravičenju zgolj po veri:

VI. O Kristusu Odrešeniku in o opravičenju skozi vero vanj.

Šesta glavna točka krščanskega nauka pri nas je polna in živa vera v Gospoda Jezusa Kristusa in v opravičenje po tej veri. Kajti nadvse gotovo je, da po padcu v raj u nihče od ljudi ne more priti k miru z Bogom ter biti osvobojen iz suženjstva grehu, smrti, hudiču in pogubljenju, razen po posredniku med Bogom in ljudmi, Jezusu Kristusu, ki je z avoljo svoje žrtvene smrti, sam svet in nedolžen, plačal vse naše dolge, s svojo krvjo umil našo umazanost, s svojo smrtjo premagal našo smrt in nas more obdarovati s pravičnostjo in življenjem, kajti od Boga je storjen v modrost, pravičnost, posvečenje in odkupitev (1 Kor 1,30).

[...]

5. O zakladu opravičenja in odrešitve, živi in opravičujoči veri v Kristusa na podlagi Pisma verujemo, da noben človek po lastni volji z lastnim telesom in krvjo ne more prejeti ter dobiti opravičenja ...

VII. O dobrih delih in krščanskem odrešenju

Verujemo tudi, da so ljudje po veri v Kristusa Jezusa opravičeni zas-tonj, po milosti Božji, brez vseh lastnih del, in tako Bogu ljubi; morajo pa nato pridno vršiti dobra, od Gospoda Boga zapovedana dela ter vsakdo po svojem stanu, redu, starosti in poklicu z njimi dobro služiti Bogu (1 Kol 1,10), kot pritiče evangeliju (Fil 1,27). Kajti tako je apostolom naročil Gospud: »Učite jih izpolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal.« (Mt 28,20) (Řičan 1951, 136–37, 141)

Jan Avgusta je skušal Luthrov preboj o opravičenju zgolj po milosti in veri kar najbolj zasidrati tudi med svoje verske sobrate. To je pogosto počel ne brez bodice proti duhovnikom utrakvistične cerkve, ki da skrivajo to glavno evangelijsko dobro novico in temelj vere, menda pogosto celo iz nečastnih pridobitnih razlogov. Avgusti je pri prizadevanju teologijo čeških bratov postaviti tesno ob Luthrovo teološko misel o milosti in veri sekundiral Beneš Bavorinský, češki bratje pa so se pod njunim vodstvom tudi v nauku o zakramentih prilagodili Luthrovim pogledom. Dotlej so sicer ne v enakem pomenu kot rimska cerkev pri-

poznavali sedem zakramentov, poslej pa le dva – Gospodovo večerjo in krst. Poleg tega so se pod Luthrovim vplivom zlagoma znebili zadržkov do poroke, kajti Avgusta je 1535. v pridigi o zakonskem stanu poudaril, da je družinsko življenje nekaj dobrega, da slednjega ni treba zametati na račun asketstva ter da je treba biti za družinsko srečo in otroke hvaležen.

Izjemno pomembna sprememba »kurza« pa se začne med češkimi brati dogajati po natisu dela z naslovom *Kniha o pravém náboženství* (1543) izpod peresa Beneša Bavorinskega. Temeljna ugotovitev te knjige je namreč, da pot kristjana ne pomeni puščavniške ločitve od družbe in socialne obstranskosti, temveč vodi sredi posameznikovih bližnjih ter da je srž krščanskega življenja v tem, da vsak vernik sledi Bogu z marljivim izpolnjevanjem državljanskih dolžnosti, tudi s sodelovanjem v mestni in deželni upravi. In celo s prevzemanjem vojaških poveljniških funkcij za plemeniti stan.

Slednje je bil komaj predstavljen premik glede na 15. stoletje, ko so se češki bratje odločno otepali vsakega sodelovanja v mestni upravi, kot npr. mestni sodniki, svetniki ali biriči, bognedaj rablji, celo prisege meščana-priče pred sodiščem so se branili, takisto pa do brata Beneša Bavorinskega ni bilo niti misliti, da bi se poprijeli poklica najemniškega vojaka, orožarja ali trgovca z orožjem. Sprememba, ki jo je Bavorinski uspešno uveljavil med svojimi sobrati, je kajpak razložljiva s tedanjo vojaško in politično situacijo v Srednji Evropi. Tesno je namreč povezana s »turško silo«, ki je povzročila, da so tedaj tudi najmirnejši med najkrotkejšimi, npr. Erazem Rotterdamski, pozivali na preventivno vojno zoper mohamedanske Turke, zlasti po Sulejmana Veličastnega obleganju Dunaja 1529., ko so turške plenilske čete ob Donavi prodrle nič manj kot do Regensburga in nagnale velik strah v kosti celo meščanom v Strassburgu, bernski mestni očetje pa so nekaj let kasneje, 1543., v znak spokornega življenja in zavoljo ponovnega prejetja milosti Božje zoper Turke prepovedali vsak ples, glasno muziko in vsakršno javno veselje (prim. Vinkler 2011, 31–44, 63)

Erazem je bil svojim sočasnikom znan kot nebojevit človek, toda tudi kot »homo per se« in kot prodoren in ugleden humanist, ki v sporih ne pritrkuje nobeni strani in ga nihče tudi ne more »kupiti«. Zato je bila

teža njegove besede zastran »Turkov« znatna, zastran »turškega vprašanja« pa je zavzel nekoliko drugačno stališče, kot ga je predvsem v spisu *Vom Kriege wider die Türken* (1529) artikuliral Luther. Dojemljivi učnjak, *lux mundi* tedanje dobe, se je kljub svoji dosledni posredujoči in spravljalni drži do vseh ter (skoraj) vsega od svojega izhodiščnega pacifizma miselno prikopal do potrebnosti obrambne vojne proti Turkom, ki pa naj sledi šele tedaj, ko so izčrpane vse nevojaške možnosti. V svojem spisu *Utilissima Consultatio De Bello Turcis inferendo* (1530), ki je nastal kot odgovor na Luthrov spis *Von Kriege wieder die Türken*, je zavzel precej bolj realistično, tuzemsko stališče kot Luther, kajti Erazmova misel je zastran obrambe pred turško vojsko prosta vsega Luthrovega eshatološkega razumevanja vojne s Turki kot boja proti »dednemu sovražniku krščanske vere«:

Koliko je bilo hudega morjenja, s katerim so [Turki], barbarsko pleme neznanega izvora, stiskali kristjane? Koliko zaselkov, otokov in pokrajin so že izpulili izpod krščanske oblasti? Situacija se je zasukala tako, da se zdi, da bo, če nas ne obrani Božja desnica, kmalu zaseden še preostanek krščanskega sveta, kajti poleg tega, da moramo zaradi našega krščanskega občestva to nesrečo šteti za skupno zlo, se nam more pripetiti, da bomo na koncu vsi potegnili enako kratek konec. Če gori pri sosedu, je ogrožena tudi vaša imovina, predvsem pa je v nevarnosti cela vas, če požar zajame katero od najmanjših koč. Zato je treba priteči na pomoč. (Delumeau 1999, 99)⁴

Erazmova beseda je imela takrat precejšnjo težo, humanist pa je navedene vrstice napisal najbrž tudi zato, ker je bil v pisemskem stiku z avstrijskimi, ogrskimi in poljskimi učenjaki, pa morebiti tudi zato, ker ga je krog okoli cesarja Karla V. nagovoril, naj se javno odzove na Luthrov defetizem. Sta pa oba – tako Luther kot Erazem – soglašala, da ga ni boljšega recepta za odvrnitev turške sile, kot je s ponižnim kesanjem utola-

4 Pri pripravi pričujoče razprave za izdajo sem imel pri roki popolno digitalizirano verzijo integralnega izvirnega tiska pod signaturo 999/Hist.pol.4185, ki jo je pripravila Staatliche Bibliothek Regensburg (Münchener DigitalisierungsZentrum, Digitale Bibliothek, VD16 E 3652): <http://mdz-nbn-resolving.de/urn:nbn:de:bvb:12-bsb11098764-7>.

žiti Božjo jezo. Kolesa zgodovine v 16. stoletju namreč še niso povsem usmerjale in obračale bolj ali manj racionalne odločitve na bojnem polju, vojna sreča in spretnost vojščakov, temveč po malem, toda odločilno še vedno Vsevišnji.

Češki bratje prvič na politični šahovnici – I. šmalkadska vojna in njene posledice

Obrat čeških bratov od pacifizma k sodelovanju v vojaških opravilih je tudi prinesel, da češkobratski avtorji ob turški nevarnosti pred vrati Srednje Evrope niso več izpostavljali teže etičnih in moralnih zadržkov, ki jih more kristjan imeti do bojevanja in ubijanja na bojnem polju ter so bili do konca 15. stoletja v samem jedru češkobratskega razmišljanja zastran »posvetnih reči«. Za kasnejše mesto te češke reformirane cerkve v češki družbi je bil tak obrat-umolk odločilnega pomena. Kajti poleg njega in usmeritve čeških bratov k družbi se je skupaj z obojim zgodila še ena pomembna prelomnica – sprememba položaja plemstva v cerkvi. Oboje pa je v zadnjih desetletjih pred začetkom 30-letne vojne (1618) cerkev čeških bratov preko njenih poglobitvenih političnih predstavnikov potegnilo v nevarno politično igro reformirane, toda po mnenju katoličanov krivoverske cerkve proti katoliškemu deželnemu vladarju iz družine Habsburžanov. Zavoljo tega so bili češki bratje po zmagi cesarske armade in vojske katoliške lige na Beli gori pod dvakratnim naletom katoliških zmagovalcev: Bili so dvoji uporniki – reformirana cerkev, ki da se je že od druge tretjine 15. stoletja puntala zoper rimski katolicizem in se ni držala niti koncesij nekatolikom, za češke dežele danih v kompaktnih, ter hkrati poglobitveni politični uporniki zoper katoliškega češkega kralja Ferdinanda. Zato se je najhujši srd pobelogorskih zmagovalcev zoper reformirane cerkve znesel prav nad njimi.

Plemstvo, ki je bilo med češkimi brati še v dobi Lukáša Praškega malodane zgolj tolerirani nebodigatreba, je pod Janom Avgusto odločno zasedlo pomembne položaje. Čeprav so češkobratski teologi še vedno opozarjali na duhovne nevarnosti, ki da so povezane tako z mestom

modrih kot močnih v družbi, pa so češki bratje plemiče poslej šteli za poseben in pomemben stan v cerkvi, ki ga niso potiskali za neizobražene in revne, kot so to počeli še pod Lukášem Praškim. Uveljavitev plemstva v prednjih vrstah češkobradske cerkve je signaliziral množični krst slednjega v Boleslavi 1530., s spremembo plemiškega položaja med češkimi brati pa le-to od tridesetih let 16. stoletja dalje prevzema mesto političnih branikov pravic čeških bratov v javnosti. Prvi med temi plemiči je bil Kunrát Krajíř s Krajka, eden poslednjih pa znameniti rožemberški »vladar« Peter Vok.

Politična opora, ki so jo češkobradski cerkvi nudili njeni plemiški udje, je bila v letih 1525–1564 še kako pomembna. Na češkem tronu je namreč jagelonska vladarja Vladislava (1471–1516) in Ludvika (1516–1526) nasledil katoliški Habsburžan Ferdinand I. (1526–1564). Le-ta je bil prvi voljeni kralj svetováclavske krone, ki je poskušal sistematično omejevati privilegije nekatoliških plemiških družin (prim. Kohler 2017, 147–49), kot so se okrepili za časa husitske revolucije, in uvajati absolutizem. Eden od topoglednih ukrepov je bilo prizadevanje utrakvistično cerkev, katere delovanje je bilo sankcionirano z jihlavskimi kompaktati, počasi zopet povsem »sinhronizirati« z rimsko cerkvijo. Zato so se pod političnim in upravnim naletom vladarja znašli »odkloni« – naprednejše smeri utrakvizma, predvsem pa češki bratje.

Ferdinand je imel na začetku malo vladarskega zamaha zoper češke brate, kajti vladal je kraljestvu z izrazito politično močnimi stanovi, ki so svoje bolj ali manj pošteno priposestevane privilegije branili brez vseh skrupulov. Zato se je naslanjal predvsem na diplomatsko spretnost in na izigravanje staroutrakvistov proti češkim bratom, novoutrakvistom in evangeličanom. Držal se je načela, da se kompaktati nanašajo (in torej ščitijo) le na utrakviste in na nikogar drugega poleg njih. To je pomenilo, da so bili tako novoutrakvisti kot češki bratje in evangeličani *de facto* tolerirani le ob dovolj veliki politični moči lastnih plemiških sobratov napram kralju, in še to samo na njihovih posestih oz. znotraj ugodnih mestnih privilegijev, sicer pa so bili vsi reformirani verniki razen utrakvistov *de jure* onstran zakona. Slednje osvetljuje tudi prizadevanje nekatoličanov in hkrati neutrakvistov za cesarsko sankcijo splo-

šne verske svobode v Češkem kraljestvu, ki se 9. julija 1609 realizira v *Majestátu* Rudolfa II.

Ferdinandu so pri prizadevanju izkoreniniti vse versko življenje v Češkem kraljestvu, ki ni bilo rimske cerkve, priskočile na pomoč razmere v Reichu. Češkobratski plemiči so se namreč udeležili prve šmalkaldske vojne (1546–1547), v kateri se je Ferdinandov brat, cesar Karel V. spoprijel z nemškimi evangeličanskimi knezi in mesti, češki bratje pa so se konflikta udeležili – na evangeličanski strani. Cesarjeva zmaga v Nemčiji je dala tudi njegovemu bratu na Češkem priložnost udariti zoper reformirane stanove, proti katerim je posegel z nekaj usmrtitvami, z odvzetjem posameznih mestnih privilegijev ter z zaplembami plemiških posesti. Vse to bi moglo biti za igro češkobratskega plemstva na evangeličanski politični strani reichovske šahovnice dovolj resno opozorilo; v prvi šmalkaldski vojni so bili tako na Češkem kot Nemškem in takisto na katoliški kot evangeličanski strani prepleteni politični ter verski interesi vseh strani. Enako je bilo pred letom 1618. V letih pred izbruhom 30-letne vojne se je vse bolj kazalo, da topogledni spomin češkobratskega plemstva ni bil posebej dolgega trajanja, čeprav se je cerkev zavoljo sodelovanja v evangeličanski vojni proti cesarju v številnih mestih znašla neposredno po kraljevem pritiskom (Litomyšl, Brandýs nad Labem, Turnov). Še več: Ferdinand je nameraval češkobratsko plemiško podporo nemškim evangeličanom in Karlovo zmago nad njimi kapitalizirati tako, da bi češke brate na Češkem povsem zatrl. Zato se je spraval nad samo vodstvo cerkve in v letih 1547 in 1548 sprejel številne ukrepe, ki naj bi češke brate na Češkem (ne na Moravskem, kajti moravski reformirani stanovi se prve šmalkaldske vojne niso udeležili) iz organizirane, delujoče cerkve raztolkli v množico preplašenih vernikov, te pa razgnali širom po svetu in tako končali delovanje v njegovem kraljestvu.

Najpomembnejši politični in upravni ukrep je bila ponovna oživitev *Svetojakobskega mandata*, ki ga je kralj Vladislav Jagelonski zoper češke brate izdal 10. avgusta 1508 na podlagi razglasitve na svetojakobskem deželnem zboru v Pragi 25. julija istega leta. Mandat je imel sedem točk:

1) Najprej: vse pikartske⁵ gmajne in zbori, javni in tajni, naj se ustavijo, uničijo in za tem popolnijo z zanesljivimi ljudmi; če gre za cerkve ali samostane, kjer so se shajali, naj se le-ti zapro, takisto naj ne bo na nobenem mestu dopuščeno, da bi se shajali, ne po hišah ne po mestih in sploh nikjer, kjer so se imeli navado shajati.

2) Vse nauke in pisanja, ki obsegajo njihove zmote, naj bodo pisanja javna ali tajna, je treba ustaviti in uničiti; vse njihove knjige, tiskane ali v rokopisu, je treba sežgati in noben baron, vitez ali mesto ne sme dopustiti, da bi se pod njegovo oblastjo takšne knjige, traktati pisali ne tiskali in ne prodajali; kdorkoli bi jih kam prinesel in bi bile pri njem najdene, naj se ostro kaznuje po presoji deželnih sodnikov.

3) Od tega dne je treba ustaviti njihovo slavljenje in podajanje Gospodove večerje, kot ga izvršujejo, enako velja za krst in poroko; vse to je treba ustaviti in nikjer več dopustiti; te zakramente jim odslej podaja duhovnik iz utrakvistične cerkve, ki si ga bodo izbrali.

4) Vsi njihovi učitelji in voditelji, ki jim pridigajo in jih vodijo k tem zmotam ter učijo, morajo biti predani utrakvističnim duhovnikom, da se popravijo. H katerikoli strani dotični prestopi, po te strani duhovniških pravilih se mora ravnati in popraviti, in to zares takoj. Če pa se ne bodo hoteli popraviti, tedaj jih je treba dati pod oblast in v kaznovanje gospodu najvišjemu grajskemu grofu /purkrabí, Burggraf/ praškemu, pod kraljevsko moč, in gospod najvišji grajski grof naj z njimi opravi po navodilih baronov in plemičev deželnega sodišča kot pri drugih rečeh, ki jih zadeva postava njegove milosti, kralja.

[...]

7) Navadne pikartske vernike vseh stanov naj k popravi in prenehanju takih zmot na moder način vodijo utrakvistični duhovniki; baroni, plemiči, Pražani in druga mesta naj z duhovniki zasedejo fare, ki bodo izpraznjene, in naj župnikom pustijo dohodek s fare; če za vse cerkve ne morejo

5 Pikarti je bilo v čeških deželah v 16. stoletju eno od poimenovanj za češke brate oz. splošno za heretike. V slednjem pomenu so izraz rabili tako katoličani kot reformirani kristjani.

najti župnika, naj en župnik upravlja šest far, lahko tudi več ali manj, kolikor se le lahko organizira, za vsako farno naj ima seznam vernikov, ti pa naj hodijo v cerkev in na pridigo ter naj se od teh duhovnikov učijo vere. (Molnár, Rejchrtová in Rejchrt 1977, 139–40)

Z omenjenim mandatom je bila češkobratski cerkvi prepovedana vsa dejavnost: bratje so bili prisiljeni v konverzijo v utrakvistično cerkev ali pa sta jim grozila sodni pregon in dolgoletna ječa. Eden od Ferdinandovih ukrepov je bilo tudi zaprtje Jana Avguste aprila 1548, ki je bil nato na Praškem gradu mučen, da bi razkril svojo domnevno udeležbo v zaroti s saškim volilnim knezom Johannom Friedrichom I. (1503–1554) proti kralju Ferdinandu. Obtožba je temeljila na Avgustovih stikih z Wittenbergom (Avgusta je bil poleg ostalega prevajalec Luthrovega spisa *Wider Hans Worst* (1541) v češčino), toda tudi pod silo torture Avgusta ni priznal ničesar. Ker se ni hotel odreči lastne veroizpovedi in pristopiti k utrakvistom, je bil nato škof-sodnik čeških bratov za 16 let vržen v ostro ječo na kraljevskem gradu Křivoklát. Toda češki plemiči, npr. Jaroslav s Pernštejna, si niso želeli nakopati odkritega spora z lastnim kraljem in zato izvajanju Svetojakobskega mandata niso nasprotovali. Tako so se pod udarom znašle tudi češkobratske gmajne na Vzhodnem Češkem – Kunvald, Žamberk, Rychnov idr. Ker pa se češki bratje niso želeli odpovedati lastni veri, so bili leta 1548 iz čeških mest, ki so po šmalkaldski vojni pripadla češkemu kralju Ferdinandu, izgnani, in sicer z ukazom, da morajo zapustiti češke dežele. Tako se je osemsto čeških bratov izselilo v Vzhodno Prusijo. Tam jih je kot koloniste sprejel pruski vojvoda Albrecht (1490–1568),⁶ ki pa jim je za naselitev postavil pogoj, kot so ga formulirali evangeličanski teologi in pridigarji: češki bratje so se morali priključiti deželni evangeličanski cerkvi. To jim je praktično onemogočalo ustanavljati lastne češkobratske gmajne. Na pomoč jim je priskočil znameniti Luthrov »učenec«, evangeličanski teolog, pridigar, pesnik⁷ in škof Pavel Speratus (1484–1551). Ta je češke brate in njihovo

6 Vojvoda Albrecht je tisk hrvaških knjig v Bibličnem zavodu v Urachu podprl s 100 renskimi goldinarji (Trubar 2015, 115–21).

7 Speratus je znan po sodelovanju z Martinom Luthrom pri sestavljanju prve luteranske pesmarice, *Achtliederbuch* (1524). Ta je obsegala osem pesmi: štiri so bile

gostoljubnost za trpeče v Kristusu spoznal četrto stoletja prej, ko je deloval kot luteranski pridigar v Jihlavi in je bil zaradi svojih pridig leta 1523 izgnan iz Moravske. Sedaj, ko je bil škof v Kwidzynu ob spodnji Visli, je dosegel, da so bile izvirne omejitve zmanjšane in so si češki bratje lahko organizirali svoje gmajne, ti prvi češki reformirani verski emigranti pa so živeli predvsem med poljskimi Mazuri (Kwidzyn, Dąbrówno, Gardeja, Nidbork, danes Nidzica, Działdowo).

Češki bratje, ki so se kot verski izgnanci priselili v Vzhodno Prusijo, pa so bili vključeni še v eno zgodovinsko dogajanje, ki odraža večplastnost in raznolikost protestantskega duhovnega fenomena v 16. stoletju. Proti svoji volji so se znašli sredi osiandrovske kontroverze. Šlo je za spor med Andreasom Osiandrom st. (1498–1552) in luteranskimi teologi praktično celotnega nemškega prostora, ki so zagovarjali filipistično smer luteranstva. Nesoglasje je zadevalo predvsem Osiandrov pogled v traktatu *De Justificatione* (1550) o preostajanju oz. prebitku Kristusove opravičujoče božanske imanence v verniku; ta Osiandrov pogled je bil v opreki z Luthrovim poudarjanjem opravičenja zgolj po veri. Osiander je bil ugleden luteranski teolog prve generacije reformatorjev. Poleg Luthra,

Luthrove, tri Speratove in ena Justusa Jonasa. V svetovno glasbo se je trajno vpišal z besedilom pesmi *Es ist das Heil uns kommen her*, ki je verjetno prvo luteransko pesemsko besedilo, ki poudarja Luthrovo misel o odrešitvi po veri. Tudi slovenska književnost 16. stoletja je povezana s Speratom. V prvem Trubarjevem samostojnem kancionalu (*Eni psalmi, ta celi catechismus*, 1567) je objavljena pesem *Starih slovanskih Deset zapovedi, preprosto sestavljenih in na hitro popravljenih*. Pesemsko besedilo, ki ga je na tem mestu uporabil Trubar, sodi med slovenske cerkvene pesmi predreformacijske dobe. Na slednje opozarja naslov, pa tudi dejstvo, da besedilu med nemškimi protestantskimi pesmimi ni najti predloge (po vsebini jo je mogoče primerjati edinole z Luthrovo pesmijo *Mensch wiltu leben seliglich*). Melodija je bila najprej priobčena ob pesmi *Es ist das Heil uns kommen her* (s podnaslovom *Ein lied vom gesetz und Glauben gewaltiglich mit göttlicher Gschrift verlegt*) Paula Sperata v *Achtliederbuch* (Nürnberg 1524). Trubarjeva notacija se ujema z notirano izdajo v *Achtliederbuch* 1524 in v kancionalu Johanna Waltherja *Geystlich Gesank-Buchleyn* (Wittenberg 1524). Pesem je bila izdana tudi v *Tem celem catechismu, enih psalmih* (Trubar [1574] 2006, 246–48), v Dalmatinovem *Tem celem catechismu, enih psalmih* (1584) ter v pesmarici Felicijana Trubarja z enakim naslovom iz leta 1595. Johann Sebastian Bach je v letih 1732–1735 na Speratovo besedilo zložil kantato BWV 9 z istim naslovom.

Zwilinglja, Melanchthona, Bucerja, Jonasa, Brenza, Hodia in Štefana Agricole je bil prisoten na marburškem kolokviju (1529), bil je zraven ob predložitvi augsburške veroizpovedi Karlu V. na državnem zboru v Augsburgu (1530) in ob podpisu šmalkaldskih artikulov (1531). Po augsburškem interimu (1548) je moral iz Nürnberga v Wrocław in nato v Königsberg (1549), kjer je postal profesor na novoustanovljeni univerzi. Spor med njim in ostalimi nemškimi teologi se je končal po smrti Osiandra in njegovega plemiškega zaščitnika, vojvode Albrechta (1568), češki bratje pa so bili vanj vpleteni na Osiandrovi strani, in to zavoljo lastnega izvirnega teološkega pogleda, ki temelj opravičenja posamičnika ni videl vedno in samo v zgolj veri kristjana. Po Albrechtovi smrti in prevladi filipizma so postali v Vzhodni Prusiji nezaželeni, zato so se odselili na Poljsko. (Říčan 1956, 41)

Na začetku petdesetih let 16. stoletja se je vojaško-politična situacija v nemškemu delu Reicha podobno kot po prvi šmalkaldski vojni prezrcalila v češke dežele. Ko so po letu 1552 v drugi šmalkaldski vojni nemški reformirani stanovi osvojili politično in vojaško pobudo nad cesarjem Karlom V., so tudi češki plemiči vneteje stopili v obrambo verskih pravic čeških bratov. Že pred tem, 1550., je moravski hejtman Václav z Ludenic, nekdanji češki brat, z odločnim nastopom na moravskem deželnem zboru v Brnu preprečil Ferdinandovo omejevanje verske svobode, kot se je dotelej na Moravskem že ukoreninila v vsakdanjem verskem življenju. V Brandýsu nad Labem pa je baron Arnošt Krajíš najel italijanskega arhitekta Mattea Borgorellija (1510–1572), ki je v letih 1541–1542 za češke brate načrtoval in zgradil »veliki zbor«, novo cerkev Spreobrnitve sv. Pavla (kostel Obráčení sv. Pavla). Ta je postal v pobelogorskem obdobju rimskokatoliška cerkev in je bil predelan skladno s prevladujočim srednjeevropskim katoliškim likovnim barokom (zvonik je bil dozidan 1753), toda izvirno je bil največja cerkev čeških bratov v čeških deželah in prva renesančna samostojno stoječa cerkev v Srednji Evropi. Odprt je bil za veliko noč 1554. Toda češki bratje so imeli kljub temu veliko zadrego. Njihov poglavitni duhovnik, škof-sodnik Jan Avgusta je bil v ječi na Křivoklátu, poleg tega se je raznesla govornica, da ga je kraljevska

Matteo Borgorelli, *Cerkev spreobrnitve sv. Pavla (kostel Obrácení sv. Pavla)*, Brandýs nad Labem, 1541–1542. Isti arhitekt je v Brandýsu nad Labem izvedel tudi predelavo gotskega gradu v renesančno stavbo ter renesančno predelavo gradu Přerov nad Labem.

justica itak pokončala. Zato je prišlo med češkimi brati do volitev, na katerih je bil 1557. med drugimi za novega škofa izvoljen Jan Blahoslav.

VIRI IN LITERATURA

VIRI

Augusta, Jan. 1532. *Rechenschaft des Glaubens, der dienst unnd Ceremonien der brüder in Behmen und Mahrern*. Zürich. urn:nbn:de:bvb:12-bsb00027614-7

Luther, Martin. 1538. *Confessio fidei ac religionis, Baronum ac Nobilium regni Bohoemiae, Serenissimo ac Invictissimo Romanorum, Bohoemiae etc. Regi, Viennae Au-*

- striae sub anno Domini 1535 oblata*. Witebergae. <http://daten.digitale-sammlungen.de/~db/0002/bsb00024692/images/>
- – –. 2002. *Gesammelte Werke*. Ur. Kurt Aland. Berlin: Direct Media.
- Rotterdamski, Erazem. 1530. *Utilissima Consultatio De bello Turcis inferendo, & obiter enarratus Psalmus XXVIII*. Viennae. <http://mdz-nbn-resolving.de/urn:nbn:de:bvb:12-bsb11098764-7>
- Trubar, Primož. 2006. *Zbrana dela Primoža Trubarja IV*. Ur. Jonatan Vinkler. Ljubljana: Rokus.
- – –. 2015. *Zbrana dela Primoža Trubarja X*. Ur. Edvard Vrečko in Fanika Krajnc-Vrečko. Ljubljana: Pedagoški inštitut.
- Vergerij, Peter Pavel. 1580. *Testimonia, quae Mart. Lutherus, Philp. Melanthon, Mart. Bucerus, Wolff. Musculus et P. Paulus Vergerius tulerunt Confessione Waldensium*. S. l. (Tübingen). <http://mdz-nbn-resolving.de/urn:nbn:de:bvb:12-bsb11071655-7>
- Weisse, Michael, in Jan Roh, ur. 1544. *Ein Gesangbuch der Brüder inn Behemen vnd Merherrn, Die man auß haß vnd neyd, Pickharden, Waldenses, &c. nennet. Von jnen auff ein neues (sonderlich vom Sacrament des Nachtmals) gebessert, vnd etliche schöne newe Geseng hintzu gethan*. Nürnberg. urn:nbn:de:bvb:12-bsb00083305-1

LITERATURA

- Bartoš, František N. 1956. »Jednota a reformátoři.« V *Jednota bratrská, 1457–1957: Sborník k pětistému výročí založení*, ur. Rudolf Říčan et al., 109–46. Praha: Kalich.
- Čapek, Jan Blahoslav. 1956. »Vývoj a význam Jednoty na poli kulturním.« V *Jednota bratrská, 1457–1957: Sborník k pětistému výročí založení*, ur. Rudolf Říčan et al., 193–238. Praha: Kalich.
- Čerin, Josip. 1908. »Pesmi slovenskih protestantskih pesmaric, njih viri in poraba v poreformacijskih časih.« V *Trubarjev zbornik*, ur. Fran Ilešič, 126–244. Ljubljana: Slovenska matica.
- Delumeau, Jean. 1999. *La Peur en Occident (XIVe–XVIIIe siècles. Une cité assiégée)* II. Praha: Argo.
- Denis, Ernest. 1932. *Konec samostatnosti české*. I–II. Praha: Šolc a Šimáček.
- Haberkern, Phillip N. 2016. *Patron saint and propeht: Jan Hus and the Bohemian and German Reformation*. Oxford: Oxford University Press.
- Hrejsa, Ferdinand. 1912. *Česká konfesse, její vznik, podstata a dějiny*. Praha: Nákladem České akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění.
- Kohler, Alfred. 2017. *Ferdinand I. (1503–1564). Kníže, král a císař*. České Budějovice: Veduta.

- Köhler, Hans-Joachim, ur. 1981. *Flugschriften als Massenmedium der Reformationszeit*. Stuttgart: Klett-Cotta.
- Molnár, Amedeo. 1948. *Bratr Lukáš – bohoslovec Jednoty*. Praha: Husova československá evangelická fakulta bohoslovecká.
- Molnár, Amedeo, Noemi Rejchrtová in Luděk Rejchrt, ur. 1977. *Slovem obnovená. Čtení o reformaci*. Praha: Kalich.
- – –. 1991. *Valdenští: evropský rozměr jejich vzdoru*. Praha: Kalich, Evangelické nakladatelství.
- Müller, Joseph Theodor. 1922–1931. *Geschichte der Böhmischen Brüder*. I–III. Herrnhut: Verlag der Missionsbuchhandlung.
- Palacký, František. 1968. *Dějiny národu českého*. I–VI. Praha: Odeon.
- Pekař, Josef. 1990. *Postavy a problémy českých dějin, Výbor z díla*. Praha: Vyšehrad.
- Pettegree, Andrew. 2005. *Reformation and the Culture of Persuasion*. New York: Cambridge University Press.
- Říčan, Rudolf, ur. 1951. *Čtyři vyznání*. Praha: Komenského evangelická bohoslovecká fakulta.
- Říčan, Rudolf. 1956. »Dějiny Jednoty v přehledu.« *V Jednota bratrská, 1457–1957: Sborník k pětistému výročí založení*, ur. Rudolf Říčan et al., 11–108. Praha: Kalich.
- Říčan, Rudolf, et al., ur. 1956. *Jednota bratrská, 1457–1957: Sborník k pětistému výročí založení*. Praha: Kalich.
- Rohde, Michael. 2007. *Luther und die Böhmischen Brüder nach den Quellen*. Brno: L. Marek.
- Tomek, Václav Vladivoj. 1871–1879. *Dějepis města Prahy*. II–IV. Praha: Museum Království Českého.
- Vinkler, Jonatan. 2006a. *Posnemovalci, zavezniki in tekmeči*. Koper: Založba Annales.
- – –. 2006b. »Opombe in komentarji.« *V Zbrana dela Primoža Trubarja IV*, ur. Jonatan Vinkler. Ljubljana: Rokus.
- – –. 2006c. »Trden grad je naš Gospud: K četrti knjigi Zbranih del Primoža Trubarja.« *V Zbrana dela Primoža Trubarja IV*, ur. Jonatan Vinkler, 501–84. Ljubljana: Rokus.
- – –. 2011. *Uporniki, »hudi farji« in Hudičevi soldatje*. Ljubljana: Pedagoški inštitut.
- – –. 2017. »Češki bratje – 560 let. I: Med nedovršenim husitskim prelomom z Rimom in luteransko reformacijo.« *Stati inu obstati* 13 (25): 9–34.
- Vlček, Jaroslav. 1940. *Dějiny české literatury*. I. Praha: L. Mazáč.

[https://doi.org/10.26493/2590-9754.14\(28\)83-106](https://doi.org/10.26493/2590-9754.14(28)83-106)

UDC: 274(450.367)"18"

Vincenc Rajšp

Der Protestantismus in der Region Goriška (Görz/Gorizia/Gorica und Umgebung) im 19. Jahrhundert bis zum 1. Weltkrieg

Dieser Beitrag verdankt seine Entstehung dem 80. Geburtstag des bedeutendsten slowenischen Zeithistorikers der Region Goriška Dr. Branko Marušič, der in der Monographie „Doktor Karel Lavrič (1818-1876) und sein Zeitalter“ diesen angesehenen slowenischen Politiker auch aus der Sicht seines Glaubens – dem Protestantismus – beschrieben hat. Die Abhandlung zeigt den historischen Hintergrund der protestantischen Kirche in der Region Goriška der Lavrič angehörte und wo er nach den Ritualen dieser Kirche auch begraben wurde.

Der Protestantismus in der Region Goriška erblühte im ersten Viertel des 19. Jahrhunderts und blieb bis zum Ersten Weltkrieg lebendig, danach blieb er im Rahmen der Methodistenkirche erhalten, die auch die von Görzer Protestanten errichtete Kirche übernahm.

Die evangelische Kirche in Görz war eng mit der Industriellenfamilie von Ritter Záhony verbunden. Gründervater war Johann von Ritter, der aus Frankfurt am Main über Triest nach Görz kam, wo später seine Söhne Heinrich und Julius Hektor sein Wirken sowohl im wirtschaftlichen als auch im kirchlichen Bereich fortführten. Der größte Verdienst der Familie war, nach einer besonderen Einflussnahme durch Kaiser Franz Joseph I., die Gründung einer Filiale durch den Bau der Kirche und die Verwaltung der protestantischen Glaubensgemeinschaft.

Einen besonderen Stempel drückte Gräfin Elvine de la Tour (geb. von Ritter) dieser Diakonenarbeit mit ihrer Erziehungsanstalt für arme Mädchen auf dem Gut Russiz auf, deren Hauptzweck die missionarische Ausbildung im protestantischen Glauben war.

Die evangelische Gemeinde in Görz stand in einem reger Kontakt mit dem zentraldeutschen Raum, Johann Christoph von Ritter stammte aus Frankfurt, die zentralen Verbände der »Gustav-Adolf-Stiftung« waren die Hauptfinanzierer der Instandhaltung der Kirche sowie des Aufbaus der Kirche und der Pfarrei. Eine große Mehrheit der Gläubigen, die in von Ritters Fabriken beschäftigt waren, kam aus dem deutschen Raum, Predikanten und Lehrer kamen auch aus dem mitteldeutschen und dem breiteren deutschsprachigen Raum.

Neben dem religiösen Zentrum in Görz organisierten sie auch Gottesdienste an Sonn- und Feiertagen und den Religionsunterricht in Gradisca, (Strafhaus) Russiz, Monfalcone, Grado und gelegentlich auch anderswo. In Görz gab es eine Sonntagsschule, in den Jahren 1865 bis 1890 auch eine Grundschule und die protestantische Schule in Russiz, für die die Gräfin anlässlich einer Audienz beim Kaiser im Jahr 1879 erwirkte, dass sie auch katholische Kinder besuchen durften. Die Sprache in den Schulen und bei den Gottesdiensten war Deutsch, gelegentlich war aber auch ein wenig Italienisch dabei. Innerhalb der Gemeinschaft waren „Der Gustav-Adolf Ortsverein“ und „Der Gustav-Adolf Frauenverein“ sehr aktiv, indem sie Geld für andere bedürftige Protestanten sammelten. Über die Arbeit der evangelische Pfarrgemeinde und die Verbände wurde im „Jahresbericht des Evangelischen Kirchen A. U. H. C. Görz“ berichtet, anlässlich der „Einweihung des Neuen Kirche zu Görz“ 1865 erschien das Buch „Die Erbauung und Einweihung der Evangelischen Kirche zu Görz mit einem geschichtlichen Rückblick auf die Entstehung der Gemeinde“.

Auf dem Gebiet des heutigen Slowenien gab es einige Protestanten in Ajdovščina, Tolmin, Solkan, während des Baues der Wocheiner Bahn auch an anderen Orten. Eine größere Anzahl von Protestanten gab es noch beim Militär und im Tourismus.

Konflikte zwischen der katholischen Mehrheitsbevölkerung und den Protestanten gab es in Eheangelegenheiten sowie bei Übertritten von einer Gemeinschaft in die andere und im Bildungsbereich, wenn protestantische Kinder katholische Schulen besuchten und katholische Kinder am protestantischen Unterricht teilnehmen. Jedoch erwähnt der Bericht auch die gute Zusammenarbeit vor allem im Bereich des Gesangs, als katholischen Sänger an protestantischen Zeremonien teilnahmen, anlässlich des Baus der Kirche wurden aber auch die Barmherzigen Brüder mit ihrem Krankenhaus lobend erwähnt.

Schlüsselwörter: Protestantismus, evangelische Kirchengemeinde, Görz/Gorizia/Gorica, 19. Jahrhundert

UDC 274.5(497.4Ljubljana)"1917":070

*Tanja Žigon***Die Feierlichkeiten anlässlich des 400. Jahrestages der Reformation in Ljubljana 1917 im Spiegel der Archivquellen sowie der slowenisch- und deutschsprachigen Presse**

Das 500. Reformationsjubiläum, der 2017 auch in Slowenien feierlich begangen wurde, gibt den Anlass zur Frage, wie vor hundert Jahren in der damaligen Hauptstadt des Landes Krain, Laibach, also in der heutigen Hauptstadt Sloweniens, Ljubljana, der Reformation gedacht wurde. Da die evangelische Gemeinde in Laibach eine sehr kleine war und im Jahr 1917 der Krieg tobte, gab es keinen besonderen Anlass zu großen Feierlichkeiten. Die Frage, die sich stellt, ist, ob überhaupt, wie und welche feierlichen Veranstaltungen zum Gedenken der Reformation im Jahr 1917 in Laibach stattfanden. Anhand der Protokolle und Berichte aus dem Nachlass der protestantischen Kirchengemeinde in Laibach und anhand der spärlichen Berichte in den damaligen Zeitungen, sowohl in den deutschen als auch in den slowenischen, wurde im vorliegenden Beitrag der Versuch unternommen, die Geschehnisse im Jahr 1917 zu rekonstruieren und zu erörtern.

Schlüsselwörter: Reformationsjubiläum 1917, evangelische Kirchengemeinde, Ljubljana/Laibach, Ottmar Hegemann, Zeitungsberichte, Archivquellen

UDC 929Trubar P.:655(430Urach)

*Karl W. Schwarz***The Slovenian Luther and the South Slav printers in Urach**

The article deals with the link between printing and the Reformation and examines the South Slav literature connected with the Reformation which was collected at Tübingen University and the Viennese court library. This special literature is of interest to the fields of theology, history, culture, linguistics and printing.

The article pays attention to Primus Truber, the so-called Slovenian Luther, providing information about his life and works. His high regard in Slovenia is due to the fact that his Reformation writings were the first works of Slovenian literature. His Lutheran catechism (*Catechismus In der Windischenn Sprach* [1550]), which was published together with his reading primer (*Abecedarium* [1550]), existed in a single copy in the Austrian National Library, a precious work. *Palatina Viennensis* holds 35 prints, the second largest collection worldwide of South Slav original printed works relating to the Reformation.

Truber is famous for translating the Bible. In a letter to Heinrich Bullinger he gave the reason and occasion for doing this: because the church in his homeland demanded it. Consequently he applied himself to this work vigorously and with determination; by 1557/1575 he had translated the New Testament and Psalms. His disciple Georg Dalmatin finished the translation in 1584, the final climax of South Slav printing.

The article also discusses the Urach printing press located near Tübingen. Up to 1564 37 works were printed there in over 30,000 copies. Attention is paid to Truber's *Cerkovna Ordninga* (Church Order), the oldest legal work in the Slovenian language.

The article aims to emphasize the enormous importance of the Reformation for Slovenian history, culture and social studies. Truber's achievement is not limited to the linguistic level but is significant also with regard to religion and theology. Truber was motivated by mission and his intention was to transfer church reformation to Slovenian people in the Habsburg monarchy – and even to the Ottoman Empire.

Keywords: Primus Truber/Primož Trubar, Georg Dalmatin /Jurij Dalmatin, South Slav printing, Bibelanstalt, Urach

UDC: 274(437.3)"15"

Jonatan Vinkler

The Bohemian Brethren – 560 years. II: After Luther's appearance – between reform and politics

After Luther's appearance in 1517 the Bohemian brethren were faced with several important issues. They had to define their attitude towards the reformed movement near at hand, in Saxony, which in the decade since its beginnings had developed into a church with its own confession (1530). They had to tackle the challenges of Lutheran theology, especially concerning their own consideration of justification. They needed to define afresh their own teaching on the sacraments. And they had to determine over again the position of the church in society and the position of the aristocracy and the intelligentsia within itself. All these changes began to happen after the death of Bishop Lukáš of Prague (1528). The Bohemian Brethren accepted Luther as the leading religious teacher and officially turned away from the theological views of Lukáš of Prague and his predecessors. In 1535 they first published their own confession, in which the main emphasis on justification by faith shows Luther's influence. Moreover, they no longer recognized seven sacraments, but only two (the Lord's Supper and baptism). After 1543 the Church of Bohemian Brethren also "returned to society" – it ceased to build the life of a secluded Christian community on the fringe of society or even beyond it and its order. From then on its members could be found in numerous professions where previously they had not participated (due to the strong theological emphasis on the importance of works, i.e. "the true Christian life" for salvation): they were involved in civic and provincial administration, and the

Bohemian Brethren nobility accepted military command responsibilities. The position of the aristocracy and intelligentsia among the Bohemian Brethren also changed. If both groups had previously been more or less merely a “tolerated” estate, without any important voice within the church, which did not demand any higher humanistic and theological education even from its priests, with the advent of Bishop Jan Avgusta (after 1537) aristocrats and intellectuals became leading representatives of the church in Bohemian society. On account of the Turkish danger at the gates of Central Europe (after 1529, when Suleiman the Magnificent besieged Vienna), the Bohemian Brethren theologians stopped especially pointing out the pitfalls that lurked with every political engagement of individual important aristocrats among the Bohemian Brethren. It was these who cooperated in the First Smalkaldic War on the Protestant side, which Emperor Charles V defeated in the Holy Roman Empire. Thus the Bohemian king Ferdinand I implemented numerous measures against the church, including reviving the St James mandate of King Vladislaus Jagiellon of 1508. All these interventions against the Bohemian Brethren were a warning for the future, since they clearly underlined the uncertain political and social position of the Bohemian Brethren against the Bohemian king as the Utraquist church.

Keywords: the Bohemian Brethren, theology, Luther, Jan Augusta, Ferdinand I, the St James mandate

UDC 274.5-1

Peter Kuzmič

The Church and the Kingdom of God

The Kingdom of God and the Church of Jesus Christ are two key New Testament concepts. While the Church cannot be identified with the Kingdom, for the latter is a larger and more comprehensive term, the two are nevertheless in close correlation and cannot be separated either. Speaking of the Kingdom as related to the Church means primarily to speak of the reign of Christ over and through the community called by his name. That reign of Christ in the present has two most important points of reference. The first is a foundational one, the past Christ-event, encompassing the Incarnation, the earthly life and ministry of Jesus, and their culmination in his substitutionary death and victorious resurrection. The Kingdom came in the person of Jesus, and the Church is the result of that coming of the King. The second point of reference is still in the future and will find its fulfillment in the return of Christ, which will bring about the completion of the Kingdom and the absorption of the Church into it. It is within this two-advent structure of salvation history that the Church exists “between the times.” It has always to *look back*, as it is built on the foundation laid by Christ and the apostles while it should also *look forward*, fully cognizant of the fact that while it “builds,” it is his Church and he will

come both to complete it and to judge it. The Church is not the Kingdom neither can it claim a monopoly on the Kingdom of God.

Keywords: the Kingdom of God, the Church, evangelicalism, Charismatic Christianity/Pentecostalism, dispensationalism

UDC 28:364.624.6(4)

Aleš Črnič

Concerning Christian Europe and its culture of the fear of Islam

The culture of the fear of Islam, which strongly characterizes the present time, emphasizes the threat which the supposedly radically different Muslim culture represents for contemporary European culture. There is a long history of these fears stretching back almost a thousand years to the Crusader wars, while on Slovenian territory right until now these negative sentiments are nourished primarily by memories of the Turkish incursions. The article warns about the active growth of the contemporary politics of fear with which some political forces deliberately exploit these newly aroused ancient fears, and then deconstructs the concept of European culture as exclusively Christian, drawing more complex outlines of contemporary European and Western cultures, to which Muslim cultures have also made their own contributions. In particular, however, secularity has had an essential influence, since this alone makes religious freedom available to non-Christian, alternative and “non-autochthonous” religions as well.

Keywords: Islamophobic culture, Christian Europe, Turkish incursions, secularity

UDC 28-051(4)

Marko Kerševan

Islam and Muslims in secularized Europe

In contemporary European societies, adherents of all religions (including minority and new religions in Europe, such as Islam) have religious freedom as a matter of principle; they do not have to deny or hide their religion in order to enjoy the same rights as all citizens (and adherents of majority religions). Therefore they themselves and their communities must accept the principles on which such religious freedom is founded: the principle of equal citizens' and human rights (regardless of gender, race, religion, etc), and within this framework an individual's freedom of conscience and religious belief in particular; the principle of the state's neutrality concerning religious and world views (with more or less consistent separation of state and joint/public institutions and

religious institutions); the principle of religious pluralism and tolerance. It is not possible to take up the position: from you we demand (religious) freedom for ourselves in the name of your principles (while we are weak), but we will deny you (religious) freedom in the name of our (religious) principles (when we will be sufficiently strong). Dialogue between religious communities about their attitude towards the above-mentioned principles of secularized society is essential. The author is convinced that all the major religious communities, including Muslim ones, can shape a positive attitude towards these principles. Notwithstanding all the real difficulties in the meeting and confronting (of people) of different religions, traditionally intertwined with the cultures of the time and space of their origin and existence until now, secular Europe can become a normal living space for Islam and Muslims as well without giving up its historically hard-won and established principles and values.

Keywords: Islam, secular Europe, religious pluralism, individual rights, Christianity

Prevod povzetkov v angleščino: Margaret Davis
Bibliografska obdelava: Helena Lemut